

[Indenrigsministeren.]

personer, der har smitsom leverbetændelse af andre grunde, langt større.

Til de øvrige ordførere har jeg enkelte bemærkninger. Jeg er fuldt ud enig med fru Else-Merete Ross i den betragtning, hun gør gældende, idet hun citerede fra kontaktudvalgets betænkning, at det vil vare ca. 1/2 år yderligere, inden man var færdig med at bearbejde de muligheder, som man eventuelt kan nå frem til i det oplysende arbejde. Jeg vil derfor gerne sige til fru Else-Merete Ross, at jeg har anmodet kontaktudvalget om at fremskynde dette arbejde, således at man kan få resultater så vidt muligt på et tidligere tidspunkt. Det er også fremgået af debatten her, at alle ordførerne lægger den største vægt på det oplysende og det forebyggende arbejde, og det gør vi også i regeringen.

Hr. Kjær Rasmussen har jeg svaret vedrørende spørgsmålet om, hvor meget det vil koste. Det fremgår, som jeg sagde før, af betænkningen.

De øvrige ordførere vil jeg kun takke for de taler, der er holdt. Hr. Poul Dam og for så vidt også de øvrige havde nogle synspunkter om og nogle tanker om, hvad det er, der er galt, hvad der er grunden til, at unge kommer ud i den situation, de er i. Jeg tror, jeg kan sige her på den samlede regerings vegne, at vi lytter til alle de synspunkter, som man fremfører af denne art, og vi må ligesom andre lede efter, hvor det er, vi kan sætte ind, hvor det er, vi kan bistå for at undgå, at de unge, ja, nu ofte børnene, kommer ind i de ulykkelige tilstande. Enhver, der bidrager hertil med gode forslag, gode tanker, tror jeg vi alle både i regeringen og i kontaktudvalget, ja, alle, der har med ungdomsarbejdet og børnearbejdet at gøre, er interesseret i at lytte til for at se, om man kunne nå til resultater, som kunne give os de konkrete muligheder for at løse den opgave, vi alle ønsker at løse.

Justitsministeren (Thestrup): Der er fra flere sider under debatten fremsat bemærk-

ninger vedrørende forhold, der hører under justitsministeriets område, og jeg vil gerne over for det bemærke følgende.

Jeg noterede med tilfredshed, at der var enighed om, at den politimæssige og straffetretlige indsats bør koncentrerer om at ramme udbredelsen af narkotika. Fru Ellen Strange Petersen — og jeg tror også, det blev rejst fra et par andre sider — rejste imidlertid det spørgsmål, og jeg opfattede det som et spørgsmål og ikke som et udtryk for endelig stillingtagen, om man ikke burde overveje en strengere politimæssig indskriden over for brugerne med det formål dels at markere den samfundsmæssige misbilligelse af narkotikabrug, dels at forbedre mulighederne for gennem brugerne at finde frem til udbrederne.

Dette spørgsmål var naturligvis også fremme på det møde vedrørende narkotika-problemet, som jeg i mandags havde med mine ministerkolleger fra Norge og Sverige, og det var også fremme på det nordiske embedsmandsmøde, der har været afholdt her i København tirsdag og onsdag.

Jeg kan oplyse, at man fra svensk side meget klart gav udtryk for den grundindstilling, vi også hidtil har haft i Danmark. Politiets og de øvrige retshåndhavende myndigheders indsats bør koncentrerer om at ramme udbrederne og i første række den mere organiserede handel, medens den samfundsmæssige indsats over for brugerne ikke bør have karakteren af straf, men derimod af socialpædagogisk og medicinsk hjælp.

Vi gjorde de svenske mødedeltagere bekendt med, at man også i dansk presse har kunnet se udtalelser fra svenske embedsmænd, der kunne give det indtryk, at man i Sverige har et andet grundsynspunkt på problemet. Det blev imidlertid heroverfor klart tilkendegivet, at en afvigende opfattelse ikke har støtte hos de centrale ansvarlige svenske myndigheder.

Derimod har man en noget strengere holdning fra norsk side, men det er mit indtryk, at forskellen også her har været trukket for hårdt op i aviserne. Det blev således